

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Liškové a soudců JUDr. Heleny Karetové a JUDr. Ivana Kratochvíla v právní věci žalobce: P. Š. nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupený JUDr. Pavlem Vinterem, advokátem se sídlem Praha 3, Vinohradská 138, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení částky 365.000,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. srpna 2017, č.j. 41C 310/2011-338,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I. a III. **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení 2.516,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění

1. Žalobce se domáhal zaplacení částky 365.000,- Kč s příslušenstvím proti žalovanému s odůvodněním jeho nesprávného úředního postupu v trestním řízení, které mělo být zahájeno včas a orgány činné v trestním řízení nezabránily takto manželům N. [redacted] jako jednatelům [redacted] v pokračování trestné činnosti, ačkoliv došlo ve vztahu k této společnosti v prvním trestním oznámení v roce 2006, nekonali po celou dobu dvou let. Soud I. stupně nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 27.9.2012, pod č.j. 41C 310/2011-65 tak, že žalobu v plném rozsahu zamítl a tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze dne 26.3.2013, pod č.j. 21Co 47/2013, když oba dva soudy zaujaly právní názor, že žalobce se měl nejprve domáhat náhrady škody proti povinné osobě, a to proti společnosti [redacted]. Oba dva rozsudku zrušil Nejvyšší soud ČR svým rozsudkem ze dne [redacted].

15. února 2017, č.j. 30Cdo 4067/2014-288 a nyní soud I. stupně rozhodl napadeným rozsudkem tak, že žalobě vyhověl v plném rozsahu, žalobu pouze zčásti zamítl ohledně příslušenství za specifikovanou dobu výrokem II. a v tomto rozsahu nebyl rozsudek soudu I. stupně napaden. Soud I. stupně s ohledem na provedené dokazování a jeho výsledky a také vzhledem k závaznému právnímu názoru rozsudku Nejvyššího soudu ČR vyhodnotil, že podmínka dle ust. § 13 zák.č. 82/98 Sb. byla dána, neboť Policie ČR poté, co dostala první trestní oznámení ohledně činnosti [REDAKCE] v roce 2006 a následně v roce 2007, nečinila žádné zásadní kroky, aby zamezila pokračování trestné činnosti této společnosti, ačkoliv takové indicie o trestnosti jejího počínání měla a jednala podle trestního spisu až od roku 2009, kdy trestní oznámení učinil žalobce. Soud akcentoval povinnosti Policie ČR dle ust. § 159 tr.ř. a vzal za prokázané, že Policie ČR neprověřila včas již učiněná trestní oznámení ostatními poškozenými v roce 2007. A tak, když žalobce v plné důvěře podepsal komisionářskou smlouvu v červenci 2008 a předal svůj automobil k prodeji, aby následně zjistil, že společnost měla být prověřována již od roku 2007 a Policie ČR tak měla postupovat včas dle ust. § 160 tr.ř., došlo proto k nesprávnému úřednímu postupu dle § 13 zák.č. 82/1998 Sb. spočívající v nečinnosti Policie ČR od roku 2007 do roku 2009 a tato nečinnost byla v příčinné souvislosti se vznikem škody, neboť nečinnost umožnila [REDAKCE] pokračování v trestné činnosti. Pokud by o této skutečnosti žalobce věděl, nikdy by komisionářskou smlouvu nepodepsal a rozhodně by nepředal automobil do dispozice podvodné společnosti. Soud I. stupně proto žalobě v zásadě vyhověl.

2. Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání žalovaná. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba zamítá s tím, že dle jejího názoru absentuje kauzální nexus mezi tvrzenou škodou a postupem, resp. nečinností Policie ČR. Navíc částka tvrzené škody byla žalobci v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod č.j. 21C 67/2009 pravomocně přiznána ke dni 20. června 2009 a bylo tedy na žalobci, aby využil všech dostupných prostředků, které mu zákon dává k dispozici k vymožení své pohledávky. Měl proto neprodleně na základě vykonatelného rozsudku podat návrh na nařízení exekuce na majetek žalovaného, což neučinil. Žalovaná proto vyslovila pochybnosti, zda ze strany orgánů činných v trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Samotná rozhodovací činnost orgánů činných v trestním řízení týkající se okamžiku vzetí do vazby nepochybně nemůže být podřiditelná pod pojem *nesprávný úřední postup* dle zák.č. 82/1998 Sb. v platném znění.

3. Žalobce se písemně vyjádřil k tomuto odvolání a zdůraznil, že příčinnou souvislost, jak uvádí žalovaná ve svém odvolání, mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody nelze považovat v tomto případě za absentující. Uvedl, že částka ve výši uplatněné škody byla sice žalobci přiznána v civilním řízení proti žalované společnosti [REDAKCE], nicméně žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v této věci, č.j. 30Cdo 4067/2014-288 ze dne 15.2.2017, kterým byl zrušen rozsudek soudu I. stupně i odvolacího soudu pro nesprávnost tohoto právního závěru, jenž nyní uplatňuje žalovaná ve svém odvolání. Navíc žalobce zdůraznil, že v době, kdy se mohl domáhat vydání předmětného rozhodnutí proti žalované společnosti, probíhala již řada exekučních řízení na majetek této společnosti a tato nebyla skončena uspokojením pohledávky. Tato společnost nevlastnila a nevlastní žádný majetek, takže by došlo pouze k navýšení nákladů žalobce spojených s uplatněním pohledávky bez reálné možnosti dosažení jejího uspokojení. Rovněž žalobce zpochybňoval závěr o absenci nesprávného úředního postupu ze strany orgánů činných v trestním řízení. Znovu zdůraznil, že nesprávný úřední postup PČR spočívá v porušení povinnosti orgánů činných v trestním řízení postupovat v souladu s trestním řádem, přičemž pokud by takto bylo postupováno, žalobci by nevznikla škoda. PČR po několik let shromažďovala trestní oznámení, než vůbec přistoupila k zahájení trestního stíhání podezřelých

pachatelů, a tím jim umožnila pokračování v jejich trestné činnosti. Neučinila nic, co by tomuto zamezilo, v čemž až její vzetí pachatelů do vazby zamezilo jejich pokračování v této trestné činnosti a v tomto okamžiku bylo nejméně 148 poškozených a škoda vznikla v řádu milionů. Žalobce rovněž poukázal na jiný rozsudek Městského soudu v Praze v obdobných případech 18Co 304/2008-82. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. K tomuto vyjádření byl přiložen rozsudek zdejšího soudu č.j. 18Co 304/2008-82, kde sice v jiné věci, ale rovněž se jednalo o nečinnost Policie ČR, dospěl i odvolací soud k závěru, že taková nečinnost (nezahájení trestního stíhání s návrhem na uvalení vazby) odůvodňuje přiznání náhrady škody. V tomto případě se jednalo o škodu na zdraví.

4. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které vydání předcházelo, postupem dle ust. §§ 212 a 212a o.s.ř., aniž by nařizoval jednání, za podmínek ust. § 214 odst. 3 o.s.ř. a zabýval se nejprve tím, zda soud I. stupně se řídil závazným právním názorem dovolacího soudu vysloveném v jeho rozsudku ze dne 15. února 2017, pod č.j. 30Cdo 4067/2014-288. Kromě toho, že zde Nejvyšší soud ČR uvedl, že nelze vyloučit odpovědnost státu pouhým poukazem na odpovědnost jiného subjektu, dává zákon při škodě způsobené více subjekty přednost pravidlu společné a nerozdílné odpovědnosti vůči poškozenému uplatnění nároku vůči státu jako jednomu ze škůdců, je tak dispozitivním projevem realizace této možnosti vyplývající z ust. § 438 odst. 1 obč.zák. Dovolací soud uvedl, že je proto třeba zjišťovat, zda žalovaný subjekt splňuje předpoklady odpovědnosti za škodu vzniklou jeho nesprávným úředním postupem při výkonu veřejné moci. Taková situace je třeba odlišná od situací, kdy stát odpovídá za škodu vzniklou pouze subsidiárně, neboť v důsledku jeho pochybení došlo toliko pouze ke ztrátě pohledávky. V takových případech je podmínkou odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem vznik škody spočívající v tom, že žalobci nemohou úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky. Dovolací soud dovodil, že se ze žalobních tvrzení vyplývá, že stát je v projednávané věci za tvrzenou škodu spoluodpovědný. Tudíž nelze uplatnit princip státu jako posledního dlužníka. Podle žalobních tvrzení nejde o ztrátu pohledávky, ale o vzniklou škodu v důsledku pochybení státu. Soudy se proto měly zabývat otázkou, zda jsou naplněny předpoklady odpovědnosti za škodu. To znamená, zda je zde nesprávný úřední postup, zda vznikla škoda a zda je dána příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Soud I. stupně poté, co zjistil skutkový stav, zcela správně označil za nesprávný úřední postup nečinnost Policie ČR s ohledem na četnost trestních oznámení, a tím umožnění další trestné činnosti společnosti [redacted] a škodu tímto vzniklou žalobci, neboť ten svěřil komisionářskou smlouvou svůj automobil do prodeje této společnosti, aniž by měl tušení, co se s touto společností děje a nebyl mu vrácen ani automobil ani zaplacená jeho cena. Právní posouzení věci soudem I. stupně je proto zcela věcně správné a odvolacím soudem byl tento rozsudek v napadeném rozsahu jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrzen. Již zcela na okraj a bez významu je argumentace žalovaného o tom, že měl žalobce podat návrh na nařízení exekuce a že nejednal neprodleně. Tato odvolací argumentace vedle zjištěné skutečnosti, že Policie ČR prodlévala 2 roky, než zasáhla proti společnosti [redacted] proti níž bylo podáno desítek trestních oznámení.

5. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodováno ve smyslu ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Tyto náklady činily za 1 právní úkon 9.780,- Kč , jednu paušální částku 300,- Kč celkem částku včetně DPH ve výši 436,80 Kč 2 516,80 Kč, jež byla uložena k zaplacení neúspěšnému žalovanému k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je přípustné podat dovolání za podmínek ust. § 237 o.s.ř. a násl.

Praha 23. ledna 2018

JUDr. Helena Lišková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s provopisem potvrzuje Anna Ettlerová